

Arrest

nr. 175 438 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Dit bevel en het bijbehorende inreisverbod werden aan de verzoeker ter kennis gebracht in één akte, en dit onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model). De verzoeker diende tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Met 's Raads arrest nr. 118 075 van 30 januari 2014 werd het inreisverbod vernietigd. Met hetzelfde arrest werd het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2013 evenwel verworpen.

Op 2 augustus 2013 beveelt de gemachtigde de verzoeker om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van P. F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., B. [...], nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (dd. 17/06/2013).

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (dd. 17/06/2013).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoeker citeert artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en betoogt verder als volgt:

“Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerder toegekende termijn om te vertrekken, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.06.2013 met inreisverbod.

Dat tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die tot op heden nog steeds loopt.

Dat dit beroep werd aangetekend om de volgende redenen:

[...] (de verzoeker citeert het middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift gericht tegen de bijlage 13sexies)

Dat derhalve het bevel van 17/06/2013 allicht zal worden ingetrokken of vernietigd.

Dat bovendien het beroep ingediend tegen het bevel dd. 17/06/2013 dat nog steeds hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel de nietigverklaring vraagt maar eveneens de schorsing.

Dat het in ieder geval duidelijk is dat het eerder gegeven bevel dd. 17/06/2013 manifest illegaal is zodat ook de bestreden beslissing die hierop steunt dient te worden geschorst en nietig te worden verklaard.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In zoverre de verzoeker in de aanhef van het enig middel een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient er op te worden gewezen dat hij nalaat om uiteen te zetten op welke wijze het thans bestreden bevel deze verdragsrechtelijke bepaling zou schenden. Verzoekers betoog kan op geen enkele wijze dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat het middel op dit punt reeds *ab initio* onontvankelijk is.

Wat de overige aangehaalde schendingen betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker zijn middel volledig steunt op het beroep dat hij indiende tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2013. De verzoeker gaat er nadrukkelijk van uit dat dit bevel door de Raad zou worden vernietigd. Evenwel blijkt dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2013 werd verworpen bij ’s Raads arrest nr. 118 075 van 30 januari 2014. Er kan dan ook niet worden ingezien welk concreet belang de verzoeker nog heeft bij zijn kritiek dat het thans bestreden bevel steunt op het “illegaal” bevel van 17 juni 2013. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad wat het actueel belang bij het enige middel betreft. Het enige middel is zodoende, ook wat de overige aangehaalde schendingen betreft, onontvankelijk.

Bij gebrek aan ontvankelijk middel in het verzoekschrift, is het ook het beroep zelf onontvankelijk (RvS 18 september 2008, nr. 186.354; RvS 7 mei 2013, nr. 223.408; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355). Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

De door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid dient niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE